

тежка за неговите години и той я изтърва. С трясък тя се захлупи на земята.

Нещо изквича жално . . .

Дотърча уплашена майка му. Тя дигна падналата врата. Под нея лежеше премазано кученцето.

Николай приклепна над него, почна да го вика, да го милва — ала то едвам потреперваше. Майка му донесе вода и го заля. Нищо не помогна: след няколко минути малкото кученце затрепера по-силно, изпжна крачка и . . . издъхна.

— Умря, горкото, — промълви майка му.

Николай заплака. И сълзите му обляха топлото още трупче на неговото любимче.

Дойде и Розка. Тя наведе глава, помириса трупа на своя син и почна неспокойно да скимти. След това излезе на дворът и жално зави.

— Виж сега Розка как плаче за детето си. Ти го уби, — рече майка му.

— Розка, Розинка, миличка! Ела при мене, не плачи, — милваше я и тешеше смутения Николай.

— Аз не исках да го убия! Не ми се сърди! . .

Ала Розка се изтъргваше из ръцете му, влизаше в обора, излизаше бързо и пак почваше да вие.

Сърдцето на Николая се кжсаше от болки. Той не можѐ да изтрае и влезе в кжши. Тръшна се върху леглото, завря глава между вжзглавките и зариде сжс сподавен глас.

От тоя ден Розка започна да линее. Беше неспокойна, влизаше в обора, душеше, скимтеше и по цели нощи жаловито виеше.

Един ден тя не се показва на двора. Привечер Николай я подири, повика я по име, ала тя не се отзова. Влезе той в оборът и я намери сгушена в леглото на своята рожба. Той се неведе над нея, помилва я и тя замаха с опашка, ала не се вдигна. Опита се да я покани с хлебец, захар и вода, но бедната майка не ги и помириса дори. Отвори уста веднаж само и облиза ръката му. Очите ѝ бяха мжтни. В тях блестяха сълзи.

Сутринта намериха Розка мъртва.

Боян Надин